

MISSÄ RAATO ON...

Väinö Hotti

Kirkkovene myrskyssä

Jo vuosikymmenet kansaa on lähtenyt kirkkoveneestä. Vasemmalta laidalta ovat hypänneet ateistit ja muut suruttomat. Uskovien leirissä kirkosta eroamista on pitkään pidetty lähes suurimpana syntinä – silloin menee viimeinenkin toivo. Viime vuosina asenteet ovat muuttuneet. Kirkkoveneen ”oikealla laidallakin” on ollut lisääntyvää liikettä; uskova toisensa jälkeen on katsonut ajan kypsäksi poistua kirkkolaivasta. Viime päivinä pako kirkosta on vain kiihtynyt – arkkipiispan inspiroimana.

Viisaat rotat

Kirkon johdon taholta ei ole haluttu ymmärtää kirkosta lähteviä. He ovat ”rintamakarkureita”. Kirkon ulkopuolelta ei voi vaikuttaa kirkon toimintaan. On ”viisasta” olla kirkossa – sitä parantamassa. Kirkon jättäjät ovat halveksittuja – rottia. Mutta entä jos näillä rotilla on ”rotan viisaus”, hukkuva laiva on viisasta jättää?

Uskovien asenne

Pitkään monet uskovat ovat erilaisten fraasien turvin viipyneet kirkossa: ”Mihinkä sitä nyt kotoaan lähtis?” ”Ei hän kirkkoansa heitä”, jne. Toisaalta Mäkisen viimeisen lausunnon jälkeen mahtaa kirkon fanaattisimmillakin puolustajilla olla ”vitsit vähissä”. Uskovien kirkkorakkaus on osoittanut olevansa raamatullista sorttia: kaikki se kestää. Jotkut ovat asetelleet ”eropaaluja”, sitten ja sitten erotaan – turhaan. Rakkaus on kestänyt monet paalut. Ja kestää joidenkin kohdalla kaiketi aina helvetin porteille asti!

Luther esimerkkinä

Mitkään teologiset ja järkisyyt eivät puolla jäämistä. Kun **Lutherille** selvisi, ettei Rooman kirkko ole oikea kirkko, hän oitis nosti kytkintä. Luther myös korosti: On väärin ja turmiollista toimia omaatuntoaan vastaan. Tämän päivän luterilaiset ovat ilman Lutherin selkärankaa!

”Minäkin olen jumaluusopin tohtori enkä ole niin vähäoppinen tai kokematon siinä, kuten teidän huutajanne, jotka eivät ymmärrä omaa jumaluusoppiaan, luulevat, etten muka pystyisi sitä perustelemaan. Voisin minäkin hokea: Kirkko, kirkko, isät, isät, kuten he tekevät, ja luulevat asian olevan sillä selvän. Mutta minulla ei ole sellaista merkillistä uskoa, josta Jumala on minua varjeleva, kun hän on minut siitä kerran vapauttanut, - ei ole siis minulla sellaista uskoa, että voisin kutsua Kristuksen kirkoksi sellaista kirkkoa, joka koristaa itseään Kristuksen kirkon nimellä ja siitä kerskaa ja kuitenkin on jumalattomien kopl ja perkeleen kirkko, kuten hedelmät valtavasti todistavat puun olevan pahan..(Luther; A.Aijal Uppala).

”Mutta totisesti ei Jumalan valtakunta ole sanoissa, kuten pyhä Paavali lausuu, Rm.14:17 (tarkoittanee 1 Kor.4:20), eikä siinä saa peitellä eikä pitää samanarvoisina eikä kummallakin olkapäällä kantaa paavin oppia ja samalla Kristuksen oppia. Ei niitä saa pitää rinnakkain eikä molempia ystävinä. - - Niinpä siis ei tässä saa leikkiä, vaan kyseessä on joko iankaikkinen autuus tai iankaikkinen kadotus. Senpä tähden erotkoon jokainen, joka tahtoo olla kristitty ja tulla autuaaksi, kiireesti ja kokonaan paavista ja hänen joukostaan, vanhoista ja uusista,

opilla ja elämällä, ruumiilla ja sielulla, ettei hän osallistuisi heidän synteihinsä eikä saisi kärsiä heidän vaivaansa..." (Luther; A.Aijal Uppala).

"Joka siis ymmärtää tehdä sitä, mikä hyvää on, eikä tee, hänelle se on synniksi" (Jaak.4:17).

Nähtävästi kirkon jäsenillä perinne, sosiaalinen paine, taloudelliset intressit jne. ovat asiaan vaikuttamassa. Vapailta suunnilla kirkkorakkaus liittyy todennäköisesti ekumeenisiin yhteyksiin.

Mauton suola

Kirkko on sulautunut täysin maalliseen yhteiskuntaan ja kilvoittelee ollakseen kansan juoksupoika. Kirkko on kadottanut oma identiteettinsä – ja menettänyt suolansa.

"Te olette maan suola; mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei enää kelpaa mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi" (Matt.5:13).

Paavalilla oli erilainen näkemys ja toimintatapa:

"Ihmistenkö suosiota minä nyt etsin vai Jumalan? Tai ihmisillekö pyydän olla mieliksi? Jos minä vielä tahtoisin olla ihmisille mieliksi, en olisi Kristuksen palvelija. Sillä minä teen teille tiettäväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaista; enkä minä olekaan sitä ihmisiltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan Jeesus Kristus on sen minulle ilmoittanut" (Gal.1:10-12).

Sokea Reettaakin näkee

Arkkipiispa Mäkisen viimeisen homokannanoton jälkeen olettaisi viimeistään jo "sokeiden Reettojenkin" silmien avautuvan näkemään, ETTEI HOMOKIRKKO VOI OLLA OIKEA KIRKKO, VAAN PORTTOKIRKKO. Toisaalta: **Syvyyden silkit ovat lujaa tekoa!**

Missä raato on

Kysymys liittyy todennäköisesti ruokailuun. Kun Kristus on ihmisille tuntematon ja elämän leipä ei heille maistu, etsitään korvikkeita. Kansankirkkoraato on tietysti huonommasta päästä, mutta "raadonsyöjille" maistuu sekin. Kansankirkkohaaska kiinnostaa eri syistä laajoja piirejä. Tämä raadonsyönti liittyy Raamatun mukaan nimenomaan lopunajan tapahtumiin:

"Sillä niinkuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus. Missä raato on, sinne kotkat kokoontuvat" (Matt.24:27,28).

"samoin käy sinä päivänä, jona Ihmisen Poika ilmestyy...Ja he vastasivat ja sanoivat hänelle: "Missä, Herra?" Niin hän sanoi heille: "Missä raato on, sinne myös kotkat kokoontuvat" (Luuk.17:30,37).

Maallinen valta käyttää kirkkoa niin kauan, kun siitä on sille jotakin hyötyä. Tämän jälkeen se "pistetään sen lihoiksi". Mäkisen kirkko keikaroi "keisarin uusilla vaatteilla"!

"Ja hän sanoi minulle: "Vedet, jotka sinä näit, tuolla, missä portto istuu, ovat kansoja ja väkijoukkoja ja kansanheimoja ja kieliä. Ja ne kymmenen sarvea, jotka sinä näit, ja peto, ne vihaavat porttoa ja riisuvat hänet paljaaksi ja alastomaksi ja syövät hänen lihansa ja polttavat hänet tulessa" (Ilm.17:15,16).